

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1725/2020
01.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Александар Савић и Драган Милетић, адвокати из ..., против тужене ОШ „Петар Тасић“ Лесковац, ради накнаде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1293/2019 од 11.12.2019. године, у седници већа одржаној 01.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1293/2019 од 11.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 969/17 од 22.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016. и 2017. годину исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости па до исплате, као и да јој на име трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године до августа 2017. године исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом почев од доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд обавезе тужену да са њом закључи анекс уговора о раду којим се тужили признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава у новчаном износу почев од дана подношења тужбе, те уколико тужена не закључи анекс уговора о раду са тужилом да се ова пресуда има сматрати правним основом за утврђивање висине накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора и њихову исплату тужили почев од дана подношења тужбе и изражавања накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу у исплатним листама. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1293/2019 од 11.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 969/17 од 22.02.2019. године.

Против правноснаже пресуде донете у другом степену тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Поднеском од 06.07.2020. године тужиле је изјавила да повлачи ревизију изјављену против другостепене пресуде.

Одредбом члана 419. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 - у даљем тексту: ЗПП) прописано је да у поступку поводом ревизије сходно примењују одредбе о жалби против пресуде из члана 369. став 2. и 3. Закона о парничном поступку. Наведеном одредбом прописано је да до доношења одлуке другостепеног суда странка може да повуче изјављену жалбу. Странка не може да опозове изјаву о одрицању од права на правни лек или изјаву о повлачењу жалбе.

Имајући у виду чињеницу да је против другостепене пресуде тужиле изјавила благовремену ревизију дана 10.02.2020. године, а да је након подношења ревизије, поднеском од 06.07.2020. године изјавила да повлачи ревизију изјављену против другостепене пресуде, то је Врховни касациони суд на основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 3. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић